

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2011-BEN, A CSALÁD ÉVÉBEN

RÉVBE ÉRKEZTÜNK

MÁJUSI LEVÉL A CSALÁDOKHOZ, A HÁZASPÁROKHOZ, A JEGYESEKHEZ ÉS A SZERELMESEKHEZ, A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESZTVÉREKHEZ, ÉS MINDENKIHEZ, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL

Az esküvő ünnepi órái, a nászút gondtalan napjai után most már – ugye - hátradőlhetünk, elértük azt, amiért annyit küzdöttünk, fáradtunk – gondolja sok fiatal. Megtaláltuk az „igazit”, megalapoztuk közös életünk feltételeit, felkészültünk a házaspári életre, Isten áldását kérve álltunk az oltár elé, most már mindent együtt, egymásért teszünk, és boldog család leszünk; a küzdelmek, az erőfeszítések ideje már mögöttünk van. Aztán megkezdődnek a munkás hétköznapiak, és váratlanul újra nehézségek merülnek fel. Különböző érdekek, igények, vágyak és követelmények ütköznek, eddig ismeretlen helyzetek bukkannak elő, alkalmazkodni kell a házastárs családjának szokásaihoz, szembe kell szállni sok külső befolyással, szokatlan, nem várt feladatok és szerepek várnak a fiatal párra. Újra csak küzdelem, erőlködés, fáradozás! Válaszra vár egy sor olyan életviteli kérdés, amely régebben, a szülők, nagyszülők esetében fel sem merült, a társadalmi szokások, elvárások megadták a választ. Sok gondot jelent az idő beosztása az otthoni és munkahelyi feladatok között, úgy, hogy jusson idő a pihenésre és a kikapcsolódásra, szórakozásra is. Nem könnyű az egyéni gazdálkodás átalakítása családi gazdálkodássá, különösen, ha a jövedelem szűkös. A gyerekek érkezése pedig megváltoztat egy sor prioritást, átrendeződik a feladatok fontossági sorrendje. Csakhamar kiderül, hogy az „öregekről” is gondoskodni kell, most már ők szorulnak testi-lelki támogatásra. Amit pedig az esküvő előtti boldog várakozásban el sem lehetett képzelni, az ifjú pár nem mindenben ért egyet, összeütközések, sőt, veszekedések állnak boldogságuk útjába.

Sorolhatnánk a leküzdendő nehézségeket vég nélkül. A fiatal házások pedig ráébrednek, hogy a hátradőlés helyett naponta újra meg újra erőt, fáradságot nem kímélve kell IGENT mondaniuk egymásra, családjuk boldogságára. Közben pedig nem téveszthetik szem elől az igazságot, azt hogy az igazi, őszinte szeretet elválaszthatatlan a hűségtől; a boldog, termékeny család a házasságra épül; a házasság pedig egész életre szóló felbonthatatlan szövetség. Annak biztos tudatában élnek, hogy a gyermek Isten ajándéka, szerelmük záloga, és érte felelősséggel tartoznak; a gyermekek a szülők kölcsönös szeretetteljes kapcsolatának védelmében növekedve jutnak önállóságra és érnek meg a felelősség vállalására másokért, többek között szüleikért. Biztosak abban, hogy a családi közösségért érdemes újra meg újra áldozatot hozni, mert a közösség szétesése több szenvedéssel jár, mint az érte hozott áldozat. A legfontosabb azonban, hogy a család minden tagja növekedjék a szeretetben. XVI. Benedek pápa mondja a tevékeny szeretetről: „Szeretni annyi, mint adni, odaadni a másoknak azt, ami az „enyém”; ugyanakkor a szeretet soha nem létezik igazságosság nélkül, amely azt követeli, hogy megadjuk a másoknak azt, ami az „övé”, ami léte és működése alapján megilleti. Nem tudok a másoknak a „magaméból” ajándékozni, ha előbb nem adtam meg neki azt, ami az igazságosság alapján jár neki. Aki szeretettel van mások iránt, az mindenekelőtt igazságos velük szemben.” (Caritas in veritate 6)

Hogyan képzeltétek el családi életeteket az esküvő előtt? Mennyiben teljesültek ezek az elképzelések? Mit változtattatok eredeti terveitekhez képest?

A nehézségek, és a fáradság súlya alatt sem feledkezhetünk meg a szeretet forrásáról. Erre figyelmeztet Jézus: „Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők. Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz, mert nálam nélkül semmit sem tehettek.” (Jn 15, 5) A mai kor embere azt hiszi, hogy mindenre van megoldása. Mégis azt tapasztaljuk, hogy kevés az igazán megelégedett és boldog ember. Aki elszakad a szeretet forrásától, az nehezen boldogul: „Miként a szőlővessző nem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem.” (Jn 15, 4) Bármilyen nehéz és küzdelmes is egy család élete, ha a házasság szentségében

Jézussal egységben él, szeretetük állandóan növekedni fog. Az ilyen család élete pedig a társadalom számára utat mutat, és ez minden elméleti fejtegetésnél értékesebb. Hiábavaló ugyanis folytonosan azon sajnálkozni, hogy a házasságkötések száma csökken, a válásoké pedig növekszik, hogy egyre több a házasságon kívül született gyerek, ha nem tudunk jó példákat, boldog, termékeny családokat bemutatni. Még a kicsi, szegény, tökéletlen és hibákkal terhes, de igaz szeretetben élő család is jobb szolgálatot tesz a társadalomnak, mint a szétesett, a hűséget semmibe vevő, önzően csak a maga javát kereső alkalmi kapcsolatok között vergődő emberek. Minden kicsiny felebaráti szeretet-megnyilvánulás Isten irgalmának fényét sugározza, hiszen tudjuk: „amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” (Mt. 25, 40) A Szeretettel egységben lévő család lámpásának fényét Ő lobbantotta lánggra, nem azért, hogy a véka alá rejtse, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és világítson mindenkinek. (vö. Mt 5,15)

Idézzetek fel házasságok történetéből eseteket, amikor abból merítettetek erőt, hogy „ketten hármásban” vagytok, hogy szőlővesszőként ragaszkodtok a szőlőtőhöz! Mennyiben tudtatok másoknak segíteni példátokkal?

Ugyanakkor a társadalom sem szemlélheti közömbösen azt a küzdelmet, amelyet a családok boldogulásukért folytatnak. „Az egyén java mellett létezik az a jó is, amely az egyének közösségi életéhez kapcsolódik: ez a közjó. A közjó az egyénekből, családokból, köztes csoportokból formált és társadalmi közösséggé egyesülő „mindannyiunk” java. Nem az egyén önmagáért, hanem a társadalmi közösség részét alkotó személyekért keresett java, akik csak e közösségben képesek reálisan és hatékonyan megtalálni a maguk javát. A közjó akarása és az érte való munkálkodás az igazságosság és a szeretet követelménye.” (Caritas in veritate 7) A család közjó, és maga is a közjót van hivatva szolgálni.

A házasság és a család ugyanis nem magánügy, a házasságra épülő család nélkül a társadalom pusztulásra lenne ítélve. Ezért fontos, hogy a család küzdelmét feladatai teljesítéséért a társadalom ne csak méltányolja, hanem anyagilag és erkölcsileg ismerje el. Társadalmi szolidaritás nélkül a családok nem tudják betölteni feladatukat. A mai felgyorsult életben a családi élet kiteljesedéséhez szükség van arra, hogy a család tagjai biztosan számíthassanak együtt töltött időkre, nyugodt, bensőséges beszélgetésekre, közös játékokra, együtt imádkozásra. A család, a felnövekvő nemzedék látja kárát, ha a társadalom nem figyel a családok idő-igényére, pl. nem szavatolja a munkamentes vasárnapot. Rossz hatása van annak, ha a gyermekvállalás szegénységi kockázattal jár, ezért fontos, hogy a társadalom anyagilag is támogassa a gyermekeket vállaló családokat. Minthogy pedig a mai családok megélhetéséhez általában az szükséges, hogy mindkét szülő munkát vállaljon, biztosítani kell a megfelelő gyermekintézményeket, bölcsődét, óvodát, iskolai ellátást.

Idő, pénz, gyermekintézmények – mit tapasztaltok: milyen irányú fejlesztések segítenek leginkább a „révbe érkezetteknek” hivatásuk ellátásában?

Nem állíthatjuk, hogy a fiatal házások helyzete ma könnyebb, mint eddig bármikor. Révbe érkeztek, de életük megszervezését, gondjaik megoldását nem várhatják senkitől, nekik maguknak kell szembeszállniuk a nehézségekkel. Minden emberi vágyuk, elgondolásuk teljesülését senki nem ígérheti nekik, helyzetük mégsem reménytelen: „Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, mint ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében. Azért mondtam nektek ezeket, hogy az én örömöm bennetek legyen, és örömtök teljes legyen.” (Jn 15, 10-11)

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke